

57 אין הכהנים זוכים בו. וזו כוונת הברייתא שרק 'עולת איש' עורה
 58 לכהנים, ולא עולת הקדש.
 59 הגמרא מביאה עוד מדברי אמוראים בענין זה: **וְכֵן אָמַר רַב נְחֶמְיָן**
 60 **אָמַר רִבְהוּ בַר אֲבוּהֵי**, שמה שאמרה הברייתא 'פרט לעולת הקדש'
 61 היינו **פָּרַט לְעוֹלַת הַבָּהָא מִן הַמוֹתְרוֹת**. מקשה הגמרא: **אָמַר לִיה**
 62 **רַב הֶמְנִינְא לְרַב נְחֶמְיָן – בְּמֵאן –** כסברת מי הולכת שמועתך, האם
 63 **בְּרַבִּי יְהוּדָה** שבברייתא דלהלן, **הָא הֲדַר בֵּיה** – הרי חזר בו מסברא
 64 זו, **דְּתַנְיָא**, שלשה עשר שופרות היו במקדש שבהם היו מכניסים
 65 מעות עבור הקדש, **שֶׁשָׁה** מהם היו מיועדים לקניית עולות נְדָבָה,
 66 היינו לעולת הבָּהָא מִן הַמוֹתְרוֹת, **שְׁלֹא** יהו בְּהֵנִים וְכַאֲזַנֵּי בְּעוֹרָה
 67 אלא חזורים ומוכרים העור ולוקחים בדמיו בהמה לעולה לקיץ
 68 המזבח, **דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה**. אָמַר לוֹ רַבִּי נְחֶמְיָה, **וְאָמַר לֵה** – יש
 69 אומרים שאמר לו רַבִּי שְׁמַעוֹן, **אִם בֵּן** שאין עורה לכהנים, **בִּפְיֵלְתָא**
 70 **אֵת מְדַרְשׁוֹ** (–דרשתו) **שֶׁל יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן**, **דְּתַנְיָא**, **וְהַ מְדַרְשׁ דְּרַשׁ**
 71 **יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן**, נאמר (יקרא ה ט) **אֲשֶׁשׁ הוּא אֲשֶׁשׁ אֲשֶׁשׁ לֵה'**, שמשמע
 72 שהאשם הוא לה' ולא לכהן, אך אי אפשר לומר כך, שהרי כבר
 73 נאמר באשם (ויקרא טו ט) **הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִכְפֹּר בּוֹ לֹא יִהְיֶה**, שמשמע שהאשם
 74 לכהן, אלא כָּל קָרְבַּן שֶׁבָּא מִשׁוֹם הַפִּאֵת וּמִשׁוֹם אֲשֶׁשׁ, דהיינו
 75 מותרות טהא או מותרות אשם, צריך לקיים בו גם 'לה' וגם 'לכהן',
 76 ולכן יִלְקַח בּוֹ עוֹלוֹת, **הַכֹּשֶׁר לְשֵׁם** (וחזו' לה') **וְעוֹלַת לַכֹּהֲנִים** (וחזו'
 77 'לכהן'). ומשמע שרבי יהודה חזר בו ממומת דרשתו של יהוידע הכהן,
 78 שהרי לא השיב עליה דבר. ולכן מקשה רב המנונא לרב נחמן, היאך
 79 אתה סובר כרבי יהודה, הרי רבי יהודה עצמו חזר בו מדבריו.
 80 **אָמַר לִיה** רב נחמן, **אֵלָא מַר, בְּמֵאן מוֹקִים לֵה** – איך אתה מעמיד
 81 את האמור בברייתא 'פרט לעולת הקדש'. **אָמַר לִיה** רב המנונא,
 82 **מוֹקְמִינָא לִיה** – אני מעמיד ומבאר ש'עולת הקדש' זהו **בְּמִקְדָּישׁ**
 83 **נִכְסִיו, וּבְדַרְבֵּי יְהוֹשֻׁעַ**, **דְּתַנְיָא** (שקלים פ"ד מ"ו), **הַמִּקְדָּישׁ** את כל נִכְסֵיו
 84 לבדק הבית, וְהֵיוּ בְּהֵן בְּהֵמוֹת הָרְאוּיוֹת להקרב לה' לְגַבֵּי מוֹבְחָה,
 85 כלומר תמימים, וְכִרְיִים וּנְקֻבוֹת, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר, הוֹכְרִים יִמְכְּרוּ
 86 הַצְּוֹרְכֵי הַרוּצִים להקריב עולות והַנְּקֻבוֹת יִמְכְּרוּ הַצְּוֹרְכֵי הַרוּצִים
 87 להקריב וְכִרְיֵי שְׁלָמִים, **דְּמִיתֵין** – דמי הזכרים והנקבות יִפְלוּ עִם שְׂאֵר
 88 הַנְּקֻבוֹת לְבִדְק הַבַּיִת, שכן אין אדם חולק הקדשו, כלומר כיון שלגבי
 89 הנכסים שאינם ראויים למזבח הרי על כרחך כוונתו היתה לקדושת
 90 בדק הבית, אם כן אף לגבי בהמות הראויות למזבח, כוונתו היתה
 91 לקדושת בדק הבית. ומכל מקום כשהם נפדים, פודים אותם לצרכי
 92 קרבנות, שכן הם ראויים לגבי המזבח. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר, אדם חולק
 93 הקדשו, כלומר שאף שהקדש בסתם, דעתו היתה שזראוי למזבח
 94 יוקדש למזבח ומה שלא ראוי למזבח יוקדש לבדק הבית, ולכן
 95 הוֹכְרִים עֲצָמָם יִקְרְבוּ עוֹלוֹת, וּנְקֻבוֹת יִמְכְּרוּ הַצְּוֹרְכֵי שְׁלָמִים וְיִבְיֵא
 96 בְּדַמְיֵיהֶן עוֹלוֹת, וְשְׂאֵר נִכְסֵים יִפְלוּ לְבִדְק הַבַּיִת. מבארת הגמרא:
 97 **וְאִפְּלוּ לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ דְּאָמַר אֲדָם חוֹלֵק הַקְּדִישׁוֹ**, והראוי למזבח
 98 קדוש בקדושת מזבח, הֵנִי מִיָּלִי – דברים אלו אינם אלא בְּבִשָּׁר,
 99 שהוא ראוי למזבח, **אֲכָל עוֹר**, שאינו ראוי למזבח, **תְּפִיס** בקדושת
 100 בדק הבית, כשאר הנכסים שהוקדשו. ואם כן לדעת רב המנונא ודחי
 101 כוונת הברייתא 'עולת הקדש' שאין עורה לכהנים, שכן הזכרים הללו
 102 הם עולות, ועורם לבדק הבית.
 103 שנינו בברייתא לעיל, רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה אָמַר, 'עולת איש' פָּרַט
 104 לעולת גֵּרִים, שאין עורה לכהנים. אָמַר לִיה רַב סִימְיָא בַר חֵילְקָא
 105 לְרַבִּינָא, אָמַן (–האם) נָר לֹא אִישׁ הוּא, והיאך הוא ממנעט
 106 מהפסוק. אָמַר לִיה רַבִּינָא, כוונת הברייתא היא פָּרַט לְגַר שֶׁמֶת וְאִין
 107 לְיֹרְשִׁים שֶׁנִּכְסֵיו הִפְקַר, שכיון שאין בעלים לעולתו ואינה 'עולת'
 108 איש' אין עורה לכהנים.
 109 הגמרא מביאה ברייתא המבארת את דרשת הפסוק 'עולת איש'
 110 שבמשנה: **תַּנּוּ רַבִּנּוּ**, נאמר (יקרא טו ט) **עוֹלַת אִישׁ, אִין לִי אֵלָא עוֹלַת**
 111 **אִישׁ** שעורה לכהנים, **עוֹלַת גֵּרִים נְשִׁים וְעַבְדִּים**, מִנֵּן שעורה
 112 לכהנים, **תְּלַמּוּד לֹמַר** (שם) **עוֹר הָעוֹלָה, רִיבָה** שאף עורה לכהנים,
 113 שתיבת 'העולה' מותרת לריבוי, שהיה די לומר רק 'העור לכהן'. אִם

משנה

1 המשנה מבארת מי זוכה בעורות הקדשים: כָּל בהמת קרבן עולה
 2 **שְׁלֹא זָכָה הַמּוֹבַח בְּבִשָּׂרָה** – שלא הותר בשרה להקרב על המזבח,
 3 כגון שאירע פסול בבשר לפני שזרק דם הקרבן, **לֹא זָכוּ בְּהֵנִים**
 4 **בְּעוֹרָה, שְׁנַאֲמַר** (יקרא טו ט) **וְהִכְהֵן הַמִּקְרִיב אֶת עוֹלַת אִישׁ עוֹר הָעוֹלָה**
 5 **אֲשֶׁר הִקְרִיב לַכֹּהֵן לֹא יִהְיֶה**, ומשמע שזכה הכהן רק בעור עוֹלָה
 6 **שְׁעוֹלָתָהּ לְאִישׁ** על גבי המזבח, כלומר שהקדיש אותה איש למזבח
 7 וזכה המזבח בבשרה ולא נפסלה. עוֹלָה שֶׁנִּשְׁחַקְתָּה **שְׁלֹא לְשִׁמְחָה, אִם**
 8 **עַל פִּי שְׁלֹא עוֹלָתָה לְבַעֲלִים** לשם חובה, כיון שהיא כשרה עוֹרָה
 9 לַכֹּהֲנִים. אַחַד עוֹלַת הָאִישׁ וְאַחַד עוֹלַת הָאֵשָׁה, עוֹרוֹתֵיהֶן לַכֹּהֲנִים.
 10 עוֹרוֹת קִדְשִׁים קָלִים לְבַעֲלִים. עוֹרוֹת קִדְשִׁים לַכֹּהֲנִים, מִטַּעַם
 11 **קָל וְחֹמֵר, וְמָה אִם עוֹלָה, שְׁלֹא זָכוּ הַכֹּהֲנִים בְּבִשָּׂרָה, וְכוּ בְּעוֹרָה,**
 12 **קִדְשֵׁי קִדְשִׁים שְׁזָבוּ בְּבִשָּׂרָה, אִינוּ דִּין שְׁזָבוּ בְּעוֹרָה. וְאִין לְפָרוֹךְ קַל**
 13 **וְחֹמֵר זֶה וְלֹמֵר שֶׁמּוֹבַח יוֹכִיחַ,** שזכה באמורי הקרבנות ולא זכה
 14 בעורותיהם, ואם כן אף הכהנים יזכו בבשר קדשי קדשים ולא בעורם,
 15 אין לומר כן, משום שְׁאִין לֹא לְמִזְבַּח עוֹר בְּכָל מְקוֹם, ואם כן מה
 16 שלא זכה המזבח בעור הקרבנות אינו מוכיח דבר.

גמרא

18 הגמרא מביאה ברייתא הדורשת את הפסוק 'עולת איש' הנוכר
 19 במשנה: **תַּנּוּ רַבִּנּוּ**, הפסוק 'עולת איש' ממנעט פָּרַט לְעוֹלַת הַקְּדִישׁ,
 20 שאין הכהנים זוכים בעורה, **דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה**. רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה
 21 **אָמַר, פָּרַט לְעוֹלַת גֵּרִים**, שאין זוכים בעורה. שואלת הגמרא: **מֵאִי**
 22 **(–מה הכוונה) פָּרַט לְעוֹלַת הַקְּדִישׁ**. משיבה הגמרא: **אָמַר רַבִּי תַּיִיא**
 23 **בַר יוֹסֵפִי, פָּרַט לְעוֹלַת הַבָּהָא מִן הַמוֹתְרוֹת**, כגון עולה שנלקחה
 24 בדמי תמורת אשם או אשם שמתו בעליו, שדין אשמות אלו לרעות
 25 עד שיפול בהם מום, ואז ימכרו ויקחו בדמיהם עולה לנדבת ציבור,
 26 ועולה זו אינה עולת איש אלא עולת ציבור, ועל כן נתמעטה שאין
 27 הכהנים זוכים בעורה.
 28 מקשה הגמרא: **הִנֵּהא** – מובן הדבר **לְמֵאן דְּאָמַר שְׁדַמֵּי הַמוֹתְרוֹת**
 29 **אֵכָן לְנִדְבַת צִיבּוֹר אֲזֵל**, והם נחשבים עולות ציבור, דהיינו דעת
 30 חכמים (תמורה ב), **אֵלָא לְמֵאן דְּאָמַר שְׁדַמֵּי הַמוֹתְרוֹת לְנִדְבַת יְחִיד**
 31 **אֲזֵל**, דהיינו דעת רבי אלעזר (תמורה שם), **מֵאִי אִיבָא לְמִימַר** – איך
 32 נבאר את דברי הברייתא שממעטת עולה הבאה מן המותרות
 33 מהפסוק 'עולת איש', הרי לשיטתו יש להחשיב עולה זו כ'עולת
 34 איש'. מתרצת הגמרא: **כְּדָאֲמַר רַבָּא בֵּימָנָא** (לה'), נאמר (יקרא טו ט)
 35 **וְהָאֵשׁ עַל הַמּוֹבַח וְגו' וְעָרַךְ עֲלֶיהָ הָעוֹלָה**, וממה שלא נאמר 'וערך'
 36 עליה עולה' אלא 'העולה', יש לדרוש שהכוונה שיערוך עליה מיד
 37 (אחר הבערת העצים) את 'העולה' החשובה, דהיינו העולה
 38 הַרְאִישׁוֹנָה הַנוֹכֵרֶת בְּפִרְשַׁת קִרְבַּנֹת הַיּוֹם (במדבר כח–כט), שהיא עולת
 39 תמיד של שחר (שם טו ד). ונלמד מכך שאין להקריב לפניו שום קרבן.
 40 **הָכָא נִמְי' –** גם כן יש לדרוש את הפסוק (יקרא טו ט) **וְהִכְהֵן הַמִּקְרִיב**
 41 **אֶת עוֹלַת אִישׁ עוֹר הָעוֹלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב לַכֹּהֵן לֹא יִהְיֶה**, שהיינו העולה
 42 הַרְאִישׁוֹנָה שהופרשה מתחלה לשם עולה, ולא עולה הבאה
 43 ממותרות אשם, שהרי באה מכח בהמה שהופרשה מתחילה לאשם.
 44 ומכאן מיעטה הברייתא שעור עולה הבאה מן המותרות אינו שייך
 45 לכהנים.
 46 הגמרא מביאה דעה אחרת בביאור הברייתא: אמר רַבִּי אִיבּוֹ אָמַר
 47 רַבִּי יִנְאִי, כוונת הברייתא 'פרט לעולת הקדש', פָּרַט לְמִתְפִּיס עוֹלָה
 48 לְבִדְק הַבַּיִת, שאין הכהנים זוכים בעורה. **וְלֹא מִיבְעִיָא** – ואין צריך
 49 לומר דין זה לְמֵאן דְּאָמַר קִדְשֵׁי בְּדֵק הַבַּיִת תְּפִיס מְדַאוּרִייתָא –
 50 שעולה שהוקדשה לבדק הבית נתפסת מדאורייתא בקדושת בדק
 51 הבית, ונמצא שזו אינה 'עולת איש' כלל אלא עולת הקדש, שודאי
 52 שאין הכהנים זוכים בעורה, **אֵלָא אִפְּלוּ לְמֵאן דְּאָמַר שְׁדַמֵּי בְּדֵק**
 53 **הַבַּיִת לֹא תְּפִיס** – אינה חלה על העולה מדאורייתא, הֵנִי מִיָּלִי בְּשָׂר,
 54 שהבשר הקדוש בקדושת מזבח אינו נתפס בקדושת בדק הבית, אֲכָל
 55 עוֹר, שאינו ממון מזבח, תְּפִיס מְדַאוּרִייתָא בקדושת בדק הבית, ולכן

58 בשרו נאכל לכהנים ואין דין 'נותר' בעצמות, אף כִּזְמַן בקרבן עולה
59 עֲצֻמוֹתָיו מוֹתְרִין אם אין עליהם כזית בשר, אף שהוא נשרף כליל.
60 מבארת הגמרא: מוֹפְנֵי – הפסוק 'לו יהיה' בעולה מיותר לדרוש ממנו
61 גזירה שוה, דאִי לא מוֹפְנֵי לא היה אפשר ללמוד גזירה שוה, שכן
62 אִיבָא לְמִפְדָּךְ – יש לפרוק, מה לֹאֲשֵׁם שָׁבֵן בְּשֵׁר מוֹתֵר ולכן אף
63 עצמותיו מותרים, אך עולה אין בשרה מותר ולכן אין ללמוד
64 שעצמותיה יהיו מותרים, ואכן 'לו יהיה' קָרָא יְתִירָא הוּא, שכן יכול
65 היה הפסוק לומר רק 'עור העולה אֲשֶׁר הִקְרִיב, לִפְנֵיךְ, ולא נצרך כלל
66 להוסיף 'לו יהיה'.

משנה

67 המשנה דנה למי שייך עור קרבן שאירע בו פסול: כֹּל הַקְּדָשִׁים
68 שעורותיהם לכהנים, דהיינו קדשי קדשים, שֹׁאֲרֵע בְּהֵן פְּסוּל קוֹדֵם
69 לְהַפְּשִׁיטוֹ – הפשט העור מהבשר, אִין עוֹרוֹתֵיהֶן לִכְהֻנָּה, שכן
70 הקרבן שדינו להשרף, נשרף עם עורו בלא הפשט. לְאַחַר הַפְּשִׁיטוֹ,
71 עוֹרוֹתֵיהֶן לִכְהֻנָּה, אף שהקרבתו עצמו נשרפים. אֲמַר רַבִּי הֵינִיא
72 סַנְן הַכֹּהֲנִים, מִמֵּי לֹא רִאֲיָתִי עוֹר שְׁהוּפֶשֶׁט שִׁינָצָא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה
73 להשרף, אף אם היה בו פסול לפני שהופשט, כגון שנמצא טריפה,
74 הואיל והוכר הפסול רק לאחר ההפשט. אֲמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מְדַבְּרִין
75 לְמִדְּבִנּוֹ, שֶׁהַפְּשִׁיט אֶת עוֹר הַכְּבוֹד, וְנִמְצָא הַכְּבוֹד טְרִיפָה, שדינו
76 להשרף, שֹׁאֵף עַל פִּי כִּן יֵאוֹנוּ [יהנו] הַכֹּהֲנִים בְּעוֹרוֹ, משום
77 שהפסול לא ניכר בו עד אחר ההפשט. וְהַכְּמִים אוֹמְרִים, אִין לֹא
78 רִאֲיָנּוּ רִאֲיָהּ, שיתכן שלא אירע כן בימיו, או שאכן נשרפו עורות
79 ולא ראה זאת, אֲלֵא בִּאּוּפֵן זֶה יֵצֵא הָעוֹר לְבֵית הַשְּׂרִיפָה.

גמרא

81 הגמרא מבררת מי הוא התנא ששנה את משנתנו ואת המשנה לעיל
82 (אג). ונקדים, שלהלן (קד) מובאת מחלוקת רבי ורבי אלעזר ברבי
83 שמעון, באופן שהופשט עור הקרבן, ואבד הבשר או שנשרף לפני
84 זריקת הדם, נורק הדם בדיעבד, האם זריקת הדם מרצה על העור
85 שהופשט, והוא מותר לכהנים ואין בו מעילה. מקשה הגמרא: שנינו
86 לעיל (אג), כֹּל עוֹלָה שְׁלֵא זָבַח הַמִּזְבֵּחַ בְּשִׂרָהּ משום שנפסלה קודם
87 זריקת הדם ולא היה לו שעת היתר למזבח, לֹא זָבַח הַכֹּהֲנִים
88 בְּעוֹדָהּ, וְנִשְׁמַע מִסְתִּימַת הַדְּבָרִים שלא זכו בעורה אף על גב
89 דֹּאֲפְשִׁיטָהּ לְעוֹר קוֹדֵם וְזִיקָה ואירע פסול ואחר כך נורק הדם,
90 והזריקה [שלא הועילה להתיר את הבשר, שהרי נפסל] לא הועילה
91 להתיר את העור בפני עצמו, מִנֵּי – מי הוא התנא ששנה את משנתנו,
92 רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא, דֹּאֲמַר להלן (קד) שֹׁאֲיִן הָדָם מְרַצָּה
93 עַל הָעוֹר כְּשֶׁהוּא בְּפִנֵי עֲצָמוֹ [מוֹפְשֵׁט] באופן שהבשר נפסל. אִימָא
94 סִיפָא, כלומר משנתנו, ששנינו בה כֹּל הַקְּדָשִׁים שֹׁאֲרֵע בְּהֵן פְּסוּל
95 קוֹדֵם הַפְּשִׁיטוֹ אִין עוֹרוֹתֵיהֶן לִכְהֻנָּה, דְּאִחַר הַפְּשִׁיטוֹ עוֹרוֹתֵיהֶן
96 לִכְהֻנָּה, ולא חילקה המשנה בין קודם זריקה לבין אחר זריקה,
97 ומשמע שאם אירע פסול לאחר ההפשט, אף קודם זריקה שלא זכה
98 המזבח בבשר, מכל מקום הועילה זריקת הדם להתיר את העור
99 לכהנים, אֲתָאן [והרי זה] לְדַעַת רַבִּי דֹּאֲמַר (ש) שְׁהָדָם מְרַצָּה עַל
100 הָעוֹר בְּפִנֵי עֲצָמוֹ. והיתכן שהרש"א רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
101 והסיפא רַבִּי.

102 מתרצת הגמרא: אֲמַר אַבְיִי, מְדַסִּיפָא רַבִּי הוּא, רִישָׁא נְמִי רַבִּי הוּא,
103 ומוֹדָה רַבִּי שֹׁאֲיִן הַפְּשִׁט – אין הכהנים רגילים להפשיט קודם
104 זריקה, שכן אסור להשהות את הדם כל כך קודם זריקתו, וברישא
105 שמדובר שאירע פסול קודם זריקה, היינו קודם הפשט, והרי זה
106 כדברי הסיפא, שבפסול שקודם הפשט לא זכו לכהנים בעור. ואכן
107 אם אירע שהכהנים הפשיטו את העור קודם זריקת הדם, ואירע פסול
108 בין ההפשט לזריקה, זכו הכהנים בעור אף שלא זכה המזבח בבשר.
109 תירוץ נוסף: רַבָּא אֲמַר, מְדַרְשָׁא רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, סִיפָא
110 נְמִי רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וּמֵאִי 'קוֹדֵם הַפְּשִׁט'

1 אִם כֵּן לֹא יְהוּ כְהֻנִּים זְכָאִין בְּעוֹדָהּ, תְּלַמּוּד לּוֹמַר 'עוֹר הָעוֹלָה'
2 מִכָּל מְקוֹם, ללמד שגם בזה זוכים בעורה.
3 'עוֹר הָעוֹלָה', אִין לִי לרבות אֲלֵא עוֹר הָעוֹלָה שהוא לכהנים, עוֹרוֹת
4 שאר קְדָשִׁים קְדָשִׁים מִנֵּן, תְּלַמּוּד לּוֹמַר 'עוֹר הָעוֹלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב',
5 לרבות כל קדשי קדשים. כֹּבֵל שֹׁאֲנֵי מְרַבָּה אף עורות קְדָשִׁים קְלִים
6 שיהיו לכהנים ולא לבעלים, תְּלַמּוּד לּוֹמַר 'עוֹלָה', מֵה עוֹלָה קְדָשִׁי
7 קְדָשִׁים, אף כֹּל הַקְּרַבְנוֹת הַמִּתְרַבִּים קְדָשִׁים קְדָשִׁים בלבד בדומה
8 לעולה.

9 רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמַר, 'עוֹר הָעוֹלָה', אִין לִי אֲלֵא עוֹר הָעוֹלָה שהוא
10 לכהנים, עוֹרוֹת קְדָשִׁים קְדָשִׁים מִנֵּן. ודין הוא – דבר זה נלמד בקל
11 וחומר, ומה עוֹלָה שְׁלֵא זָבַח הַכֹּהֲנִים בְּשִׂרָהּ, זָבַח בְּעוֹדָהּ, קְדָשִׁי
12 קְדָשִׁים שְׁזָבַח בְּשִׂרָהּ, אִינוּ דִּין שְׁזָבַח בְּעוֹדָהּ. אמנם היה אפשר לפרוק
13 ולומר, מִזְבֵּחַ יוֹכִיחַ, שְׁזָבַח בְּשִׂרָהּ וְלֹא זָבַח בְּעוֹר, ואם כן יתכן שאף
14 הם לא זכו בעור אף שזכו בבשרם. אלא שיש לדחות, מֵה לְמִזְבֵּחַ
15 שָׁבֵן לֹא זָבַח אִפְלוּ בְּמִקְצָת, כלומר, שלא זכה בעור בשום מקום,
16 תֹּאמַר בְּכֹהֲנִים שֶׁכָּבַד יוֹדְעִים אֲנִי שְׁזָבַח בְּמִקְצָת, בעולה, הוֹאִיל
17 וְזָבַח בְּמִקְצָת יש לנו לומר מקל וחומר שְׁזָבַח בְּכֹלֵיהּ – בכל עורות
18 קדשי קדשים.

19 רַבִּי אוֹמַר, כֹּל עֲצָמוֹ שֶׁל לִימוּד שֶׁהָעוֹר לִכְהֻנָּה לֹא הוֹצִיבְנוּ לוֹ
20 אֲלֵא לְעוֹר הָעוֹלָה בְּלִבָּד, ואין נצרך כלל לימוד לדין זה בקדשי
21 קדשים, שְׁהָרִי בְּכָל מְקוֹם הָעוֹר מְחַלְף אַחַר הַבְּשָׂר וְשִׁיךְ לְמִי שֶׁזָּבַח
22 בבשר, פָּרִים הַנְּשָׂרְפִין וְשִׁעִירִים הַנְּשָׂרְפִין, הֵן עוֹרוֹתֵיהֶן [נְשָׂרְפִין]
23 עִמָּהֶן, הַמָּאֵת וְאֲשֵׁם וְזָבַחֵי שְׁלָמֵי צִיבּוֹר, שהם מְתַנָּה לִפְנֵי
24 לאכילתו, רָצוּ הַכֹּהֲנִים לְהַפְּשִׁיטוֹם וְלְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּעוֹרוֹתֵיהֶם מִפְּשִׁיטוֹן
25 אוֹתָן, לֹא רָצוּ אוֹכְלֵין אוֹתָן עַל גְּבִי [עם] עוֹדָהּ, שלא צויה הכתוב
26 לכהנים להפשיטם, ומותר להם לאכול את הקרבן עם עורו, ונמצא
27 שזיכה להם הכתוב את העור, ואם כן מותר להם להפשיטו
28 ולהשתמש בו. קְדָשִׁים קְלִים שבשרם לְכַעֲלִים, רָצוּ מִפְּשִׁיטוֹן אוֹתָן,
29 רָצוּ אוֹכְלֵין אוֹתָן עַל גְּבִי עוֹדָהּ. אֲבָל בְּעוֹלָה הוֹצֵרֵךְ הַכְּתוּב לְפָרֵשׁ
30 מֵה יַעֲשֶׂה בְּעוֹדָהּ, שְׁהָרִי נֹאמַר בָּהּ (ויקרא טו) 'וְהַפְּשִׁיטָה אֶת הָעוֹלָה
31 וְנִתְּחָ אֹתָהּ לְנִתְחֵיהָ', ואם כן עורה מופשט ממנה, ומפורש בכתוב
32 (ויקרא טו) 'וְעָרְבּוּ וְגו' אֶת הַנְּתוּחִים וְגו' עַל הָאֵשׁ, שרק הנתוחים מוקטרים
33 ולא העור, ואין מפורש מה יעשו בעור, ואם כן כֹּבֵל שְׁלֵא יְהוּ
34 הַכֹּהֲנִים זְכָאִין בְּעוֹדָהּ, תְּלַמּוּד לּוֹמַר (ויקרא טו) 'וְהִפְתָּן הַמִּקְרִיב אֶת
35 עוֹלַת אִישׁ עוֹר הָעוֹלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב לִפְנֵי לּוֹ יְהוָה'.

36 ודורש רבי עור, 'לו יהיה', 'לו הולך על 'הכהן המקריב' שנאמר
37 בראש הפסוק, פָּרֵשׁ לְכָל אֵלוֹ, מְכֹבֵל יוֹם וּמְחֹסֵף בִּיפּוּרִים וְאוֹנֵן,
38 שאינם ראויים להקרבה. ואין די בלימוד שהובא לעיל (אג-אב)
39 למעטם מחלוקת בבשר קדשים, משום שְׁכֹבֵל הייתי לומר שלא יִזְבֹּ
40 בְּשִׂרָהּ של הקרבנות משום שְׁהָרִי הוא עומד לְאֲכִילָה ואינם יכולים
41 לאכול קדשים, אך יִזְבֹּ בְּעוֹר הָעוֹלָה שֹׁאֲנֵי רֵאוּי לְאֲכִילָה, תְּלַמּוּד
42 לומר 'לו יהיה', פָּרֵשׁ לִכְהֻנָּה מְחֹסֵף בִּיפּוּרִים וּמְכֹבֵל יוֹם וְאוֹנֵן,
43 שאינם זוכים בו.

44 הגמרא דנה בשיטות התנאים שבברייתא. שואלת הגמרא: וְתִנָּא
45 קָמָא, שלמד מריבוי הפסוק שעור קדשי קדשים לכהנים, נְמִי תִיפּוּק
46 לִי מְדִינָא – הרי גם הוא יכול ללמוד זאת מקל וחומר. משיבה
47 הגמרא: מִלִּילָתָא דֹּאֲתִיָא בְּקַל וְחוֹמֵר מִרַח וְכַתְּבָה לָהּ קָרָא – דין
48 היכול להלמד בקל וחומר טרח הפסוק וכתבו.

49 שואלת הגמרא: וְרַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, הוּא 'אֲשֶׁר הִקְרִיב', שממנו למד
50 תנא קמא שעורות קדשי קדשים לכהנים, מֵאִי עָבִיד לִיה – מה הוא
51 לומד ממנו. משיבה הגמרא: הוא ממועט פָּרֵשׁ לְמְכֹבֵל יוֹם וּמְחֹסֵף
52 בִּיפּוּרִים וְאוֹנֵן, שמאחר שאינם ראויים להקרבה הרי אינם בכלל
53 'אשר הקריב'. שואלת הגמרא: וְתִיפּוּק לִיה – שילמד זאת מהפסוק
54 'לו יהיה', רבי. משיבה הגמרא: רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל לְטַעְמִיהּ – לשיטתו,
55 שהוא דורש משם דין אחר, דֹּאֲמַר רַבִּי יוֹהֲנָן מִשּׁוּם רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל,
56 נֹאמַר בְּעוֹלָה (ויקרא טו) 'לו יהיה' וְנֹאמַר בְּאֲשֵׁם (ויקרא טו) 'לו יהיה',
57 ולומדים בגזירה שוה, מֵה לְהֵלֵן בְּאֲשֵׁם עֲצֻמוֹתָיו מוֹתְרִין, שהרי